

Bratislav Ljubišić**LJUBOMIR ŠIMUNIĆ**

septembar 2005.

Ne tako davno pre samo dva veka pojavom fotografije dobili smo one koji su odmah sahranili slikarstvo i sliku u klasičnom smislu reči. Naravno, jednostavno su zaboravili da se moderna fotografija pojavila dosta davno, za nju je znao Leonardo da Vinči koristeći tzv. "kamera opskura". Pojava fotografije samo je ojačala poimanje principa slikanja i varanja oka. Estetika i način kako da se dvodimenzionalna površina produbi i proširi odmah su našli primenu. No, malo po malo, slika je odolela i počele da se bavi svojim osnovnim potrebama – na primer da obogaćuje sopstveni jezik. Ekspresivno, kolažirano itd. Najednom je osvežilo staru damu – sliku. Naravno, i fotografi nisu sedeli skrštenih ruku: počela je montaža i fotografisanje kolaža. Korist višestruka. Onda je došla i boja pa se ponovo podigao glas o definitivnoj smrti slike. Ali, to večito ali, slika je opstala i dandanj. Najpre je u sebe inaugurisala fotografija i dobili smo tzv. foto-realizam. Opet je preživela. Onda je otkriven opart-svetlosno varanje oka. Sada je slika bila ta koja je diktirala promene:

fotografi su zahvaljujući likovnim efektima dobili luminokinetiku. I tako u nedogled: najnovije otkriće je fotoikona.

Gledano iz istorijske perspektive, izložba "U potrazi za izgubljenim slikama detinjstva" Ljubomira Šimunića deluje kao slikanje i to u najboljem smislu reči. Kao nekada i Anri Kartije – Bronson, i on se pozabavio kadriranjem, usložnjavanjem onoga što objektiv vidi. Nastali su neobični štimunzi, kako bi se reklo slikarskim jezikom, prostor je ispunjen atmosferom koja sugerise snovičajnost. Iako je u pitanju detaljisanje i potsećanje na objekte, u ovom slučaju zgrada i prolaza kojih nema, potsećanje na vreme kada su soliteri bili izmišljotina za tamo negde gde se izivljavaju gradeći u betonu, gvožđu i staklu, kada su barem kod nas senovitost i intima dominirale, jasno je da se umetnik u suštini zanima i za tehnike, za način kako što bolje plasirati osnovnu misao. A kako drugačije da upotrebom različitih tehničkih pomagala. I tako izložba obiluje sentimentalnošću, naglašenom nostalgijom. Ne smeta: samo smo u prilici da se zahvalimo umetniku koji bez obzira na lamentiranje izbegava priču i daje prednost likovnom izrazu.

Ljubomir Šimunić je rođen u Beogradu, gde je studirao na Fakultetu dramskih umetnosti. Godine 1970. počeo je da snima alternativne filmove. Fotografijom se bavi od 1978. godine.